

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine, po sudiji Karamehić Selimu, u pravnoj stvari tužitelja "O." FH.m.b.H., Klagenfurt, Republika Austrija, kojeg zastupa punomoćnik **PRNJAVORAC Alma, advokat** iz Tuzle, protiv tuženog Društvo sa ograničenom odgovornošću za proizvodnju, posredovanje, trgovinu i usluge "I..." D.O.O. Brčko, B.R., Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, kojeg zastupaju zakonski zastupnik M.E. i punomoćnik A.R, advokat iz Brčkog, radi isplate duga, v.sp. EUR (... KM), nakon usmene i javne glavne rasprave, održane 27.12.2013.godine, u prisustvu punomoćnice tužitelja, zakonskog zastupnika tuženog i punomoćnika tuženog, donio je

P R E S U D U

I. OBAVEZUJE SE tuženi Društvo sa ograničenom odgovornošću za proizvodnju, posredovanje, trgovinu i usluge "I." D.O.O. Brčko, Braće Ribnikara br.5, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužitelju "O." H.m.b.H., Klagenfurt, Republika Austrija, isplati dug za isporučenu robu u iznosu od ... EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 12.12.2011.godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II. OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.167,00 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

OBRAZLOŽENJE

Tužitelj "O." H.m.b.H. Klagenfurt, Austrija je, posredstvom punomoćnice, ovom sudu, 12.12.2011.godine, podnio tužbu protiv tuženog Društvo sa ograničenom odgovornošću za proizvodnju, posredovanje, trgovinu i usluge "I." D.O.O. Brčko, radi isplate duga, v.sp. ... EUR (... KM). U tužbi je naveo da su parnične stranke bile u poslovnom odnosu, u kojem je tuženom isporučio robu iz svog asortimana, a uz robu tuženom dostavio i prateću dokumentaciju. Tuženi je samo djelimično izmirio svoju obavezu i ostao je dužan uplatiti još ... EUR. Kako tuženi nije blagovremeno izmirio svoj dug za isporučenu robu, to je predložio da sud, nakon provedenog postupka, donese presudu, kojom bi obavezao tuženog da tužitelju isplati dug za isporučenu robu u iznosu od ... EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od datuma podnošenja tužbe, pa do konačne isplate. Naknadu troškova parničnog postupka je tražio.

U odgovoru na tužbu, tuženi Društvo sa ograničenom odgovornošću za proizvodnju, posredovanje, trgovinu i usluge "I." D.O.O. Brčko je, posredstvom punomoćnika, naveo da u cijelosti osporava tuženi iznos jer smatra da je zasnovan na netačnoj knjigovodstvenoj evidenciji tužitelja i da se radi o jednostrano neusaglašenom stvaranju obaveza između stranaka. Tužitelj sam zatvara uplate prema svojoj volji, na način umanjena faktura za robu. Tužitelju je uplaćen iznos od 53.000,00 EUR, a fakture za isporučenu robu glasi na ukupan iznos od 33.542,28 EUR, a razlika predstavlja neusaglašene uplate za račun firme "H." d.o.o. Gradačac, sa kojim tužitelj nikada nije usaglasio knjigovodstveno stanje, kao ni sa tuženim, a koje pominje u svojoj tužbi. Tužitelj nema originalne dokumentacije za provedbu iznosa preuzetih cesijom i zatvara svoje obaveze iz 2010.godine kada tuženi nije ni postojao. Dokaz su proizvoljne cesije i zatvaranje računa sa "H." d.o.o. Gradačac bez saglasnosti tuženog. Navodi da ne postoji zapisnik od 04.05.2011.godine, niti bilo koji drugi dokument o sravnjavanju sa tuženim. Zbog svega toga smatra da ne postoji dug, pa predlaže da se tužba odbije u cijelosti kao neosnovana. Naknadu troškova parničnog postupka je tražio.

Tokom dokaznog postupka izvedeni su sljedeći dokazi: vještačenje od strane vještaka ekonomske struke T.S., iz Brčkog, saslušanje vještaka ekonomske struke T.S, saslušanje svjedoka Mujić Šefika i čitanje dokumentacije priložene u spisu i to: Računa broj 44/2011, od 07.04.2011.godine na njemačkom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, međunarodnog tovarnog lista (CMR), od 07.04.2011.godine, na njemačkom jeziku i na službnom jeziku u upotrebi pred ovim sudom, Međunarodnog tovarnog lista broj AA 0536944, od 05.04.2011.godine, Pregleda zavisnih unutrašnjih troškova za osnovicu PDV, po JCI C: 11382, od 08.04.2011.godine, Paritet CPT Gradačac, obrazac: ZUT 462/11, od 08.04.2011.godine, CMR broj C 11382, od 08.04.2011.godine, Ispisa računa broj 20910 na ime "I." DOO, na njemačkom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, izvoda sa računa broj 20110002, od 01.04.2011.godine, na njemačkom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, Računa broj 41/2011, od 04.04.2011.godine, Ugovora broj 1/2011-OC, od 04.05.2011.godine na engleskom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, Ugovora broj 2/2011-OC, od 04.05.2011.godine na engleskom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, Izvoda iz knjigovodstvene evidencije "I." DOO Brčko sa dobavljačem "O." H.m.b.H Klagenfurt, Austrija, Računa broj 5Prf/2011, od 03.02.2011.godine, na njemačkom jeziku, Registra Firme "O." na dvije stranice, na njemačkom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, Pregleda otvoreni stavki na ime "Organohem" za razdoblje od 07.04.2011.godine, do 07.05.2012.godine, Izvoda broj 5 od 09.02.2011.godine, Izvoda broj 3, od 04.02.2011.godine, na engleskom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi u ovom sudu, Izvoda broj 17. od 30.03.2011.godine, na engleskom jeziku i na jeziku u službenoj upotrebi pred ovim sudom, Računa broj 41/2011, od 04.04.2011.godine na njemačkom jeziku, CMR broj C10908, od 05.04.2011.godine, CMR broj AA 0536944, od 04.04.2011.godine, na njemačkom jeziku, Računa broj 44/2011 od 07.04.2011.godine, na njemačkom jeziku, CMR broj C 11382, od 08.04.2011.godine, CMR na njemačkom jeziku od 07.04.2011.godine, Računa broj 5 PRF/2011, od 03.02.2011.godine na njemačkom jeziku, Odluke o plaćanju, naplati i prenosu u devizama i stranoj gotovini, V broj 744/10, od 26.08.2010.godine, Uvjerenja poreske uprave Federacije Bosne i Hercegovine, Kantonalni poreski ured Tuzla, Poreska ispostava Gradačac, broj 13-3/3-15-1-1927/11, od 22.09.2011.godine, Izvještaja Centralne banke Bosne i Hercegovine, od 08.09.2011.godine, o računima pravne osobe, Izvještaja o izvršenom vještačenju vještaka T.S. od oktobra 2013.godine, Dopune Izvještaja vještaka T.S, od novembra 2013.godine, Ugovora o upućivanju (asignaciji), koji je zaključen u Gradačcu, 11.02.2011.godine, Ugovora o upućivanju (asignaciji) zaključenog u Gradačcu, od 07.02.2011.godine, Faks poruke o ovjerenim cesijama od 09.05.2011.godine, Faks poruke od

09.05.2011.godine o dostavi Ugovora o preuzimanju duga, Izjave o kompenzaciji obaveza koju je sačinio "H." D.O.O Gradačac 30.06.2011.godine, Računa na njemačkom jeziku, broj 34/2010, od 09.04.2010.godine i Računa broj 43/2010, od 23.04.2010.godine na njemačkom jeziku.

Nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, pojedinačno i u međusobnoj vezi, sud je odlučio kao u izreci ove presude, iz slijedećih razloga:

Ugovor o kupoprodaji, prema članu 454. Zakona o obligacionim odnosima (u daljem tekstu ZOO) je konsenzualan, dvostranoobavezan, kauzalan i neformalan ugovor, u kojem se prodavac obavezuje stvar koju prodaje predati kupcu u vlasništvo, a kupac se obavezuje preuzeti stvar i prodavcu platiti određenu sumu kao cijenu. Obzirom da je kupoprodajni ugovor po svojoj pravnoj prirodi neformalan, konsenzualan i dvostrano obavezan, smatra se zaključenim samim sporazumom stranaka o prepuštanju predmeta ugovora uz određenu cijenu, njegovim sklapanjem prodavac je preuzeo obavezu predaje, a kupac obavezu isplate cijene, čime je ostvarena svrha prodaje, to jest da je kupac stekao vlasništvo na kupljenoj robi, a prodavac ovlaštenje da traži isplatu cijene kada je predao (isporučio) robu. A članom 516. ZOO propisano je da je kupac dužan platiti cijenu u vrijeme i na mjestu određenu ugovorom, a u nedostatku ugovorne odredbe ili drukčijih običaja, plaćanje se vrši u času i mjestu u kome se vrši predaja stvari.

Ugovor o cesiji, prema članu 436. stav (1) ZOO, je takav ugovor kod kojeg povjerilac može prenijeti na trećeg svoje potraživanje, izuzev onog čiji je prenos zabranjen zakonom ili koje je vezano za ličnost povjerioca, ili koje se, po svojoj prirodi, protivi prenošenjem na drugoga. Prema odredbi člana 438. stav (1) ZOO, za prenos potraživanja nije potreban pristanak dužnika, ali je ustupilac dužan obavijestiti dužnika o izvršenom ustupanju. A prema članu 1020. ZOO, upućivanjem (asignacijom) jedno lice, uputilac (asignant) ovlašćuje drugo lice, upućenika (asignat) da za njegov račun izvrši nešto određenom trećem licu, primaocu uputa (asignatar), a ovoga ovlašćuje da to izvršenje primi u svoje ime. Prema članu 1021. ZOO, primalac uputa stiče pravo da zahtijeva od upućenika ispunjenje tek kad mu ovaj izjavi da prihvata uputu. Prihvatanje uputa ne može se opozvati.

U ovom konkretnom slučaju, na osnovu izvedenih dokaza, utvrđeno je da je, između parničnih stranaka postojao ugovoreni poslovni odnos, po kojem je tužitelj, kao prodavac, tuženom, kao kupcu, a na osnovu usmene narudžbe tuženog, isporučio-prodao robu iz svog asortimana. Za isporučenu robu tužitelj je tuženom izdao profakturu broj 5/Prf/2011, od 03.02.2011.godine na iznos od 35.126,35 EURa i profakturu broj 7 Prf/2011, od 21.03.2011.godine na iznos od 36.696,40 EURa. Tuženi kao kupac je u nekoliko navrata (04.02.2011, 09.02.2011 i 30.03.2011.godine) izvršio plaćanja na ime izmirenja duga tako da je ukupno tužitelju platio 53.000,00 EUR. Tužitelj je kao dobavljač i tuženom, kao kupcu, isporučio robu i ispostavio fakture za tu robu i to fakturu broj 41, od 04.04.2011.godine, na ukupan iznos od 9.858,73 EURa i fakturu broj 44, od 07.04.2011.godine, na iznos od 23.673,55 EUR, ili sve ukupno 33.542,28 EURa. U daljem toku trajanja poslovnog odnosa tuženi je Ugovorom broj 1/2011, od 04.05.2011.godine preuzeo, prema članu 2. Ugovora, obaveze firme "H." D.O.O Gradačac prema tužitelju u iznosu od 13.000,00 EUR, a ugovorom broj 2/2011, od 04.05.2011.godine za firmu "H." D.O.O Gradačac preuzeo obavezu prema tužitelju u iznosu od 10.000,00 EUR. Nakon što je u knjigovodstvenim evidencijama tužitelja izvršeno proknjižavanje ugovora broj 1/2011 i 2/2011, u ukupnom iznosu od 23.000,00 EUR, to, sabiranjem ovog iznosa sa ranijim dugom tuženog u iznosu od 33.542,28 EUR, dobije se

ukupno potraživanje tužitelja prema tuženom u iznosu od 56.542,28 EUR. Kako je tuženi tužitelju na ime izmirenja obaveza uplatio 53.000,00 EUR i nakon toga nije vršio uplate, to je ostao neizmiren dug tuženog prema tužitelju u iznosu od 3.542,28 EUR. Prema nalazu vještaka i u slučaju da tuženi u svojim knjigovodstvenim evidencijama proknjiži iznose preuzete cesijom (Ugovori broj 1/2011 i 2/2011, u iznosu od 23.000,00 EUR), dobija se iznos od ... EUR njegovog duga, a na ime razlike između pretplate od 19.457,72 EUR i iznosa od 23.000,00 EUR. Tužitelj priznaje sve uplate tuženog i tužbenim zahtjevom traži ispunjenje svih preostalih obaveza po osnovu ispostavljenih Ugovora broj 1/2011 i 2/2011.

Tužitelj, kao prodavac i isporučilac robe, tuženom je kao kupcu, savjesno i u skladu sa ugovorenim uslovima, dostavio naručenu količinu robe, što se, u smislu člana 467 ZOO, smatra uručenjem robe ili stavljanjem robe na raspolaganje kupcu, ali tuženi, svoju obavezu isplate naknade za kupljenu robu nije u cijelosti izmirio, iako je blagovremeno i uredno, prijemom računa koji se odnosi na isporučenu robu i ugovora o preuzimanju duga, u cijelosti bio upohznat sa svojim obavezana i rokovima izmirenja tih svojih obaveza, nije prigovorio da preuzeta roba ima nedostatke u kvalitetu ili kvantitetu, nije reagovao ni na pozive tužitelja da izmiri dospjelu preostalu obavezu (dug), a nije ni osporavao niti tražio poništenje ugovora o prenosu obaveza preduzeća "H." d.o.o. Gradačac prema tužitelju.

Po ocjeni suda, postoji dug tuženog u iznosu od ... EUR, jer je ukupno potraživanje tužitelja prema tuženom zasnovano na: računu broj 41, od 04.04.2011.godine, računu broj 44, od 07.04.2011.godine, Ugovoru broj 1/2011, od 04.05.2011.godine i Ugovoru broj 2/2011, od 04.05.2011.godine, koji su potvrđeni Ugovorima o upućivanju (asignaciji), od 07.02.2011.godine i 11.02.2011.godine. Kako je tuženi na ime izmirenja obaveza tužitelju, stvorenih navedenim računima i Ugovorima, ukupno uplatio 53.000,00 EUR, a nije proknjižio sve svoje obaveze prema tužitelju, u skladu sa navedenim ugovorima, nakon knjiženja tih obaveza, preostaje mu dug (obaveza) prema tužitelju u iznosu od ... EUR.

Mada tuženi, tokom postupka i dokumentacijom koju prilaže u spis, pobija tužbeni zahtjev navodima da ne postoje pravno valjani, uvjerljivi i objektivni dokazi o postojanju njegovog duga prema tužitelju u iznosu navedenom u tužbi, da se radi o jednostranoj dokumentaciji, sačinjenoj voljom tužitelja, da tužitelj jednostrano zatvara račune i utvrđuje veličinu duga tuženog, te da tuženi ne duguje ništa tužitelju, kao i to da firma DOO "H." Gradačac ne duguje ništa tužitelju, sud ove navode nije mogao prihvatiti kao osnovane i dokazane. Po ocjeni suda, tuženi iznosi paušalne i neuvjerljive navode i dokumentaciju koja nije valjana i ne odnosi se na predmet spora. Tuženi osporava valjanost Ugovora broj 1/2011 i Ugovora broj 2/2011, navodeći da ne postoje originalni primjerci i da stoga što ne postoje originalni primjerci ne može postojati valjan osnov za pozivanje na te ugovore kao osnov tužbenog zahtjeva. Pri tome, ni jednim pravno valjanim, uvjerljivim i objektivnim dokazom ne dokazuje da su ti ugovori, koji su priloženi u spisu, neispravni, falsifikovani ili sa lažnim sadržajem, niti pobija činjenicu da se na primjercima tih ugovora jasno prepoznaju pečat i potpis ovlaštenog lica tuženog. Osim toga tuženi ničim ne osporava ni valjanost ni autentičnost Ugovora o upućivanju (asignaciji) od 07.02.2011.godine i od 11.02.2011.godine, prema kojima tuženi, u ime i za račun preduzeća "H." DOO Gradačac, preuzima izmirenje njegovih obaveza prema tužitelju u iznosu od 13.000,00 EUR i 10.000,00 EUR odnosno ukupno 23.000,00 EUR, niti i jednim pravno valjanim, uvjerljivim i objektivnim dokazom pobija valjanost i tačnost sadržine faks poruka koje je tuženi dostavio tužitelju i kojim obavještava da je potpisao te time i prihvatio Ugovore o cesiji i preuzimanje obaveze izmirenja duga preduzeća "H." D.O.O Gradačac prema tužitelju. Obzirom da iz cjelokupne

dokumentacije priložene u spisu proističe da je između tužitelja, tuženog i preduzeća "H." D.O.O Gradačac, u skladu sa odredbama Zakona o cesiji i upućivanju, uspostavljen poslovni odnos po kome tuženi preuzima na sebe izmirenje kako svojih obaveza, tako i obaveza preduzeća "H." D.O.O Gradačac prema tužitelju, a tuženi, tokom postupka, nije osporio niti dokazao da je eventualno osporavao obaveze koje je dobrovoljno preuzeo potpisivanjem ugovora o cesiji i ugovora o upućivanju, to sud smatra dokazanim i osnovanim potraživanje tužitelja prema tuženom u iznosu od ... EUR.

Kako je na ovaj način utvrđeno da postoji dug tuženog prema tužitelju, u iznosu od ... EUR, to je sud tužitelju i dosudio ovaj iznos glavnog duga, smatrajući da je u cijelosti dokazan i osnovan.

Kako se ovaj iznos glavnog duga odnosi na dospjela, a neisplaćena novčana potraživanja tužitelja prema tuženom, to je sud na osnovu člana 277. stav (1) preuzetog Zakona o obligacionim odnosima i člana 3. Zakona o visini stope zatezne kamate («Službeni glasnik Brčko distrikta BiH», br. 2/02 i 25/08), tužitelju, pored iznosa glavnog duga, dosudio i zakonsku zateznu kamatu, počev od 12.12.2011.godine, kao dana dospijeca obaveze, pa do konačne isplate.

Zbog svih ovih razloga sud je, na osnovu člana 289. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH ("Službeni glasnik Brčko distrikta BiH" broj 8/09 i 52/10), a u vezi sa članovima 277. stav (1), 436, 438, 454, 467, 516, 1020. i 1021. ZOO i odlučio kao u izreci ove presude, te tužbeni zahtjev tužitelja, smatrajući ga dokazanim i osnovanim, u cijelosti usvojio.

Odluka o naknadi troškova parničnog postupka donesena je na osnovu člana 119. i člana 129. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH i Advokatske tarife Federacije Bosne i Hercegovine, iz 2002.godine, koja je u primjeni pred ovim sudom i na ovaj parnični postupak i odnosi se na naknadu troškova: sudske takse na tužbu, u iznosu od 200,00 KM, sudske takse na presudu, u iznosu od 200,00 KM, sastava tužbe, u iznosu od 174,00 KM, pristupa punomoćnice tužitelja na tri ročišta (18.09.2012.godine, 16.10.2012.godine i 26.11.2013.godine), u iznosu od 522,00 KM, pristupa punomoćnice tužitelja na tri odložena ročišta (02.09.2013.godine, 30.10.2013.godine i 27.12.2013.godine), u iznosu od 261,00 KM, odsustvovanja punomoćnice tužitelja iz kancelarije u ukupnom iznosu od 24 sata, a zbog prisustvovanja na šest ročišta, u iznosu od 360,00 KM i vještačenja od strane vještaka ekonomske struke u iznosu od 450,00 KM, odnosno ukupno 2.167,00 KM, pa je sud i obavezao tuženog da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u tom iznosu.

S U D I J A

SELIM KARAMEHIĆ

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba Apelacionom sudu Brčko distrikta BiH, u roku od 30 dana, računajući od dana dostavljanja, a posredstvom ovog suda.

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 Ps 040038 14 Pž
Brčko, 16.09.2014. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija, Dragane Tešić kao predsjednika vijeća, Maide Kovačević i Josipe Lucić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja "O." H.m.b.H., Klagenfurt, Republika Austrija, kojeg zastupa punomoćnik **Alma PRNJAVORAC, advokat** iz Tuzle, protiv tuženog "I." d.o.o. Brčko, Br 5, Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, kojeg zastupaju zakonski zastupnik E.M i punomoćnik R.A., advokat iz Brčkog, radi **isplate duga**, odlučujući po žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 Ps 040038 11 Ps od 27.12.2013. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 16.09.2014. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog "I." d.o.o. Brčko se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 Ps 040038 11 Ps od 27.12.2013. godine **POTVRĐUJE**.

OBRAZLOŽENJE

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 Ps 040038 11 Ps od 27.12.2013. godine obavezan je tuženi "I." d.o.o. Brčko da tužitelju "O." H.m.b.H., Klagenfurt, Republika Austrija isplati dug za isporučenu robu u iznosu od ... EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 12.12.2011.godine, kao dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.167,00 KM, sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio tuženi "I." d.o.o. Brčko (u daljem tekstu tuženi) zbog „bitne“ povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se prvostepena presuda preinači „tako što će tužbeni zahtjev u cjelosti odbiti kao neosnovan, ili da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje i obaveže tužitelj na naknadu troškova parničnog postupka.

Odgovorom na žalbu tužitelj je osporio navode žalbe.

Žalba nije osnovana.

Nakon što je na osnovu odredaba člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik BD BiH“, broj 8/09 i 52/10-u daljem tekstu Zakona o parničnom postupku) ispitaio prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na primjenu materijalnog prava i povrede odredaba parničnog postupka koje se odnose na stranačku sposobnost i zastupanje, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Prema razlozima pobijane presude u prvostepenom postupku provedeni su dokazi uvidom i čitanjem materijalne dokumentacije, saslušanjem svjedoka Šefika Mujić i provedeno vještačenje po vještaku ekonomske struke. Utvrđeno je da je u toku trajanja poslovnog odnosa tuženi Ugovorima o cesiji broj 1/2011, od 04.05.2011. godine preuzeo, prema članu 2. Ugovora, obaveze firme "H." DOO Gradačac prema tužitelju u iznosu od 13.000,00 EUR, a ugovorom broj 2/2011, od 04.05.2011. godine za firmu "H." DOO Gradačac preuzeo obavezu prema tužitelju u iznosu od 10.000,00 EUR. Nakon što je u knjigovodstvenim evidencijama tužitelja izvršeno proknjižavanje ugovora broj 1/2011 i 2/2011, utvrđeno je da je potraživanje tužitelja prema tuženom iznosilo 56.542,28 EUR, a kako je tuženi tužitelju na ime izmirenja obaveza uplatio 53.000,00 EUR ostao je neizmiren dug u iznosu od ... EUR.

Tuženi je tokom postupka pobijao tužbeni zahtjev navodima da ne postoje pravno valjani, uvjerljivi i objektivni dokazi o postojanju duga prema tužitelju, osporavajući valjanost Ugovora broj 1/2011 i Ugovora broj 2/2011, navodima da ne postoje originalni primjerci i da stoga što ne postoje originalni primjerci ne može postojati valjan osnov tužbenog zahtjeva. Prvostepeni sud nije prihvatio navode tuženog sa obrazloženjem da tuženi ni jednim pravno valjanim, uvjerljivim i objektivnim dokazom nije dokazao da su ti ugovori, koji su priloženi u spisu, neispravni, falsifikovani ili sa lažnim sadržajem, niti je pobijao činjenicu da se na primjercima tih ugovora jasno prepoznaju pečat i potpis ovlaštenog lica tuženog. Na osnovu utvrđenog prvostepeni sud je shodno članovima 277, 436, 438, 454, 467, 516, 1020. i 1021. Zakona o obligacionim odnosima odlučio kao u izreci pobijane presude nalazeći da je tužbeni zahtjev osnovan.

Neosnovano žalbom tuženi ukazuje da je prvostepeni sud počinio povrede odredaba parničnog postupka prihvatajući na zadnjem ročištu za glavnu raspravu predloženi novi dokaz tužitelja tj. da se izvrši uvid u originale priloženih notarski ovjerenih kopija ugovora o asignaciji, istovremeno odbijajući prijedlog tuženog da se izvrši dopuna vještačenja te nove dokumentacije koju je priložio tužitelj, tj. ugovora o asignaciji sačinjenih 07.02.2011. godine i 11.02.2011. godine.

Naime, postupajući po zahtjevu tuženog koji je sumnjajući u vjerodostojnost priloženih originalnih prevoda predmetnih ugovora koji su zaključeni na engleskom jeziku u Klagenfurtu pod brojevima 1/2011 i 2/2011, na kojima tužitelj temelji svoj tužbeni zahtjev, tražio da tužitelj prije zaključenja glavne rasprave prilože originale tih ugovora, jer su u spisu bili priložene kopije uz originale prevoda koje je sačinio sudski tumač, prvostepeni sud je dozvolio da tužitelj dostavi originalne primjerce.

Tužitelj je zbog nemogućnosti da dostavi originale spornih ugovora, koji se prema tvrdnji tužitelja nalaze u spisima drugih predmeta, dostavio kao dokaz postojanja predmetnog potraživanja, ugovore o upućivanju (asignaciji) zaključene u Brčkom 07.02.2011. godine i 11.02.2011. godine između istih ugovornih strana i sa istim predmetom ugovora i preuzetim obavezama, kao i u ugovorima broj 1/2011 i 2/2011, od 04.05.2011. godine .

Dakle, prvostepeni sud je u skladu sa odredbama člana 73. stav 3. i člana 215. Zakona o parničnom postupku, uvažavajući prijedlog tuženog, dozvolio da tužitelj na ročištu za glavnu raspravu, kao dokaz postojanja predmetnog potraživanja, predoči ugovore o asignaciji sačinjenih u Brčkom dana 07.02.2011. godine i 11.02.2011. godine, pa tako postupanje prvostepenog suda ne predstavlja povredu postupka iz člana 318. Zakona o parničnom postupku, a niti se odluka prvostepenog suda zasniva samo na tim dokazima.

Nadalje tužitelj je uz tužbu priložio original prevoda spornih ugovora (sa kopijama ugovora na engleskom jeziku) koje je sačinio sudski tumač koji je naveo da prevod u potpunosti odgovara originalnom dokumentu, tj. ugovoru. Prevod tumača koji izdaje ovlašteni sudski tumač i koji svojim žigom ovjerava istovjetnost s izvornikom naziva se **ovjereni prevod**. Svakom ovjerenom prevodu dodjeljuje se jedinstveni broj pod kojim se upisuje u knjigu ovjera određenog sudskog tumača. Rok važenja ovjerenog prevoda je neograničen, ukoliko zakonom nije drugačije određeno. Samo ovjereni prevod određene javne ili privatne isprave ima dokaznu snagu javne isprave.

Članom 245. Zakona o parničnom postupku propisano je da isprava koju je u propisanom obliku izdao organ vlasti u granicama svoje nadležnosti, te isprava koju je u takvom obliku izdalo pravno lice u vršenju javnih ovlaštenja, koje mu je povjereno zakonom ili propisom zasnovanim na zakonu (javna isprava), dokazuje istinitost onoga što se u njoj potvrđuje ili određuje. Stavom 3 istog člana propisano je da je dozvoljeno dokazivati da su u javnoj ispravi neistinito utvrđene činjenice ili da je isprava nepravilno sastavljena, a stavom 4. da ako se posumnja u autentičnost isprave, stranka može zatražiti da sud traži da se o tome izjasni organ, odnosno pravno lice od koga bi trebalo da potiče ta isprava.

Obzirom da tuženi sumnja u autentičnost predmetnih ugovora mogao je shodno citiranom članu 245. stav 4. Zakona o parničnom postupku zatražiti da sud traži da se o tome izjasni organ, odnosno pravno lice od koga bi trebalo da potiče ta isprava, što nije učinio, a sem toga, original ugovora sačinjenog na stranom jeziku ne može biti dokaz pred našim sudovima.

Prijedlog tuženog za izvođenjem dopunskog vještačenja kojim bi se obuhvatili i novopriloženi ugovori o asignaciji, osnovano je odbijen, jer su predmet istih i ugovorene obaveze identične onima iz već vještačenih ugovora broj 1/2011 i broj 2/2011, od 04.05.2011. godine. Odluka o predloženom dopunskom vještačenju opravdana je i sa aspekta poštovanja načela ekonomičnosti i neodugovlačenja postupka, o čemu sud vodi računa.

Neosnovani su navodi žalbe da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno, obzirom da je na osnovu ocjene dokaza u skladu sa članom 8. Zakona o parničnom postupku, utvrđeno da je, između parničnih stranaka postojao ugovoreni poslovni odnos, po kojem je tužitelj, kao prodavac, tuženom, kao kupcu, a na osnovu usmene narudžbe tuženog, isporučio robu iz svog asortimana i izdao profakture, što tuženi nije sporio u ovom postupku. U daljem toku trajanja poslovnog odnosa tuženi je Ugovorom broj 1/2011, od 04.05.2011. godine preuzeo, prema članu 2. Ugovora, obaveze firme "H." D.O.O Gradačac prema tužitelju u iznosu od 13.000,00 EUR, a Ugovorom broj 2/2011, od 04.05.2011. godine za firmu "H." D.O.O Gradačac preuzeo obavezu prema tužitelju u iznosu od 10.000,00 EUR. Kao dokaz volje kojom se obavezao prema tužitelju tuženi je potpisao i svojim pečatom ovjerio date ugovore, što tokom postupka nije ni sporio. Vještak ekonomske struke je u svom zaključku jasno naveo i isto obrazložio na ročištu, da predmetno potraživanje dokazuju poslovne knjige tužitelja u kojima

je ažurno knjiženje stanja, dok tuženi u svojim poslovnim knjigama nije izvršio knjiženje prema obavezi koju je preuzeo predmetnim ugovorima. Dakle, kao što je prvostepeni sud utvrdio, tuženi je u cijelosti bio upoznat sa svojim obavezama i rokovima izmirenja tih obaveza, nije prigovorio da preuzeta roba ima nedostatke u kvalitetu ili kvantitetu, nije reagovao ni na pozive tužitelja da izmiri dospjelu preostalu obavezu (dug), a nije ni osporavao niti tražio poništenje ugovora o prenosu obaveza preduzeća "H." DOO Gradačac prema tužitelju. Takođe, niti jednim pravno valjanom dokazom nije dokazao da su ti ugovori, koji su priloženi u spisu, neispravni, falsifikovani ili sa lažnim sadržajem, niti je pobijao činjenicu da se na primjercima tih ugovora jasno prepoznaju pečat i potpis ovlaštenog lica tuženog.

Obzirom da iz cjelokupne dokumentacije priložene u spisu proističe da je između tužitelja, tuženog i preduzeća "H." DOO Gradačac, u skladu sa odredbama Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78), uspostavljen poslovni odnos po kome tuženi preuzima na sebe izmirenje kako svojih obaveza, tako i obaveza preduzeća "H." DOO Gradačac prema tužitelju, a tuženi tokom postupka nije osporio niti dokazao da je eventualno osporavao obaveze koje je dobrovoljno preuzeo potpisivanjem predmetnih ugovora, to je materijalno pravo valjano primjenjeno kada je tužbeni zahtjev usvojen (član 262. Zakona o obligacionim odnosima).

Kako se nisu ostvarili razlozi zbog kojih je žalba izjavljena, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi, na osnovu člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Dragana Tešić